

Vasilisa radostně přikývla a Severovy posměšky ignorovala. Ten se jí potom pokusil peníze sebrat – chůva se do toho opět nepletla, Sever byl očividně její oblíbenec –, ale Vasilise se podařilo mu utéct. Vylezla na veliký rozložitý dub a schovala se ve větvích. Vrcholky stromu převyšovaly dům a jeho husté listoví zatemňovalo Vasilisino okno, takže v pokoji bylo stále přítmí. Ale po dubových větvích, které dosahovaly skoro až na okenní římsu, mohla nepozorovaně vlézt do pokoje nebo po nich naopak slézt zpátky do zahrady.

Vasilisa to tak obvykle dělala, když utíkala před nesnesitelnými bratry a sestrou. Dejla měla navíc jedovatý jazyk a při každém setkání si neodpustila nějakou jízlivou poznámku.

Ve všední dny přesně v sedm čekal u vrat na Vasilisu pan Ern. Doprovodil ji do školy, odpoledne ji zase vyzvedl a odvezl na gymnastiku. Potom se k nim připojila paní Azalea se Severem a Dejlou a všichni jeli domů. Celý rituál probíhal za naprostého ticha a Vasilisa si pomalu začala zvykat na neustálý dohled.

Ale Leška pan Ern strašně štvál.

„Heleď, a ten týpek se za tebou bude pořád tahat?“ ptal se a nenápadně pozoroval odměřeného řidiče, který se neustále motal někde poblíž.

Dnes byla sobota, pro Vasilisu úplně volný den. Sever, Dejla, Erik i Noel každý víkend někam zmizeli. Každopádně, když v šest ráno dívka vstala, už doma nezastihla nikoho, kromě pana Erna.

Vasilisa si za první týden ušetřila pěkný obnos, a tak vyrazila s Leškem na nákupy. Koupila si nové tmavomodré džíny, tenisky, tenký svetr s vyšitým motýlem na prsou a perfektní sportovní dres.

Koupili také nové tréninkové oblečení pro lehce se bránícího Leška a ještě fotbalový míč a značkové běžecké závaží na nohy, o kterém Vasilisa věděla, že si jej Lešek už dlouho přeje.

Potom ale Lešek nedbal protestů a pozval kamarádku na zmrzlinu. Pojídali smetanové kopečky s čokoládovou polevou a ve se se rozebírali nákupy, aniž by si všímali pana Erna, který si venku četl noviny, nebo to alespoň předstíral.

„A co tvůj otec, už přijel? Viděla jsi ho?“ zeptal se Lešek, když zdolal většinu zmrzliny.

Byl opravdu nadšený, že Vasilisa tak náhle zbohatla, a viděl v tom jen samá pozitiva, tedy až na to, že se v jejím životě objevili sourozenci a rezervovaný pan Ern.

„Ne, ještě jsem ho neviděla,“ Vasilisa se zádumčivě rýpala lžičkou v poháru. „Je to zvláštní, že? Neměla jsem ani tušení, že mám otce. Nevěděla jsem, jestli žije, nebo dávno umřel...“

„Zvláštní je, že se za tebou nepříjel hned podívat,“ poznamenal Lešek.

„Dvanáct let se o mě nezajímal, tak proč by měl najednou spěchat?“

Nastalo trapné ticho.

„A co tvůj bratr, ještě tě otravuje?“ pokusil se Lešek změnit téma.

„Jak by ne!“ Vasilisa mávla rukou. „Pořád číhá na chodbě, a navíc s tou Dejlou. A ti mladší taky vymýšlejí různé lumpárny, ve všem poslouchají staršího brácha.“

„Kdyby se mi tak dostal do rukou,“ s lítostí řekl Lešek a přimhouřil oči, „vyřídil bych si to s ním jako chlap s chlapem.“

„To nejde,“ zavrtěla hlavou Vasilisa. „Strašně ráda bych tě pozvala. Kdybys viděl tu krásnou zahradu! Ale nejde to... A navíc,“ Vasilisa ztišila hlas a zabrousila pohledem k panu Ernovi, „mám takový pocit, jako bych teď žila pod zámkem, jako ve vězení. Představ si, že v domě není žádný telefon. Nemůžu ti ani zavolat.“

„Poslyš, tak koupíme mobil,“ plácnul se do čela Lešek. „Jak to, že nás to nenapadlo dřív?“

1
4
5
9
4
3
2
7
3
8
12
1